

40

בלק Balak

Numbers 22:2-25:9

- 2 Balak son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.
- 3 Moab was alarmed because that people was so numerous. Moab dreaded the Israelites,
- 4 and Moab said to the elders of Midian, "Now this horde will lick clean all that is about us as an ox licks up the grass of the field." Balak son of Zippor, who was king of Moab at that time,
- 5 sent messengers to Balaam son of Beor in Pethor, which is by the Euphrates,* in the land of his kinsfolk, to invite him, saying, "There is a people that came out of Egypt; it hides the earth from view, and it is settled next to me.
- 6 Come then, put a curse upon this people for me, since they are too numerous for me; perhaps I can thus defeat them and drive them out of the land. For I know that whomever you bless is blessed indeed, and whomever you curse is cursed."
- 7 The elders of Moab and the elders of Midian, versed in divination,* set out. They came to Balaam and gave him Balak's message.
- 8 He said to them, "Spend the night here, and I shall reply to you as הוה may instruct me." So the Moabite dignitaries stayed with Balaam.
- 9 God came to Balaam and said, "What do these men* want of you?"
- 10 Balaam said to God, "Balak son of Zippor, king of Moab, sent me this message:
- 11 Here is a people that came out from Egypt and hides the earth from view. Come now and curse them for me; perhaps I can engage them in battle and drive them off."
- 12 But God said to Balaam, "Do not go with them. You must not curse that people, for they are blessed."
- 13 Balaam arose in the morning and said to Balak's dignitaries, "Go back to your own country, for הוה will not let me go with you."
- 14 The Moabite dignitaries left, and they came to Balak and said, "Balaam refused to come with us."
- 15 Then Balak sent other dignitaries, more numerous and distinguished than the first.
- וַיֵּרָא בָלָק בְּרֹצְפּוֹר אֶת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמֹּרִי:
- וַיִּנְרַם מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־הָיָא וַיִּקֶּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מִדְיָן עֲתָה יִלְחָקוּ הַקְהָל אֶת־כָּל־סְבִיבֵינוּ כְּלַחֹךְ הַשּׁוֹר אֶת יֶרֶק הַשָּׂדֶה וּבָלָק בְּרֹצְפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהִוא:
- וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־בִּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר* פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל־הַנָּהָר אֲרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לְקִרְאֵהוּ לֵאמֹר הִנֵּה עָם יֵצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כִסָּה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יִשָּׁב מִמְּלִי:
- וַעֲתָה לְכֶה־נָּא אֲרַה־לִּי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוּלַי אוּכַל נִכְהִיבוֹ וְנִגְרֹשְׁנוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִלְעָתִי אֶת אֲשֶׁר־תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְאֲשֶׁר תִּאָּר יוֹאָר:
- וַיָּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וַיִּקְסְמוּ בִּזְמָם וַיָּבֹאוּ אֶל־בִּלְעָם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבָרֵי בָלָק:
- וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֵינוּ פֹה הַלַּיְלָה וְהִשְׁבַּתִּי אִתְּכֶם דֶּבַר כֹּאשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי וַיִּשְׁבּוּ שְׂרֵי־מוֹאָב עִם־בִּלְעָם:
- וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ:
- וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק בְּרֹצְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח אֵלַי: הִנֵּה הָעָם הֵצֵא מִמִּצְרַיִם וַיִּקְס אֶת־עֵין הָאָרֶץ עֲתָה לְכֶה קְבַה־לִּי אֹתוֹ אוּלַי אוּכַל לְהִלָּחֵם בּוֹ וְנִגְרֹשְׁתִּיו:
- וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם לֹא תֵלֵךְ עִמָּהֶם לֹא תֹאֵר אֶת־הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא:
- וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיֹּאמֶר אֶל־שְׂרֵי בָלָק לְכוּ אֶל־אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה לַתַּתִּי לְהֵלֵךְ עִמָּכֶם:
- וַיִּקְוֹמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל־בָּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בִּלְעָם הֵלֵךְ עִמָּנוּ:
- וַיִּסֶּף עוֹד בָּלָק שְׂלַח שְׂרָיִם רַבִּים וְנִכְבָּדִים מֵאֵלֶּה:

- 16 They came to Balaam and said to him, "Thus says Balak son of Zippor: Please do not refuse to come to me.
- 17 I will reward you richly and I will do anything you ask of me. Only come and damn this people for me."
- 18 Balaam replied to Balak's officials, "Though Balak were to give me his house full of silver and gold, I could not do anything, big or little, contrary to the command of my God הוהי.
- 19 So you, too, stay here overnight, and let me find out what else הוהי may say to me."
- 20 That night God came to Balaam and said to him, "If the agents* have come to invite you, you may go with them. But whatever I command you, that you shall do."
- 21 When he arose in the morning, Balaam saddled his ass and departed with the Moabite dignitaries.
- 22 But God was incensed at his going; so a messenger of הוהי took a position in his way as an adversary. He was riding on his she-ass, with his two servants alongside,
- 23 when the ass caught sight of the messenger of הוהי standing in the way, with his drawn sword in his hand. The ass swerved from the road and went into the fields; and Balaam beat the ass to turn her back onto the road.
- 24 The messenger of הוהי then stationed himself in a lane between the vineyards, with a fence on either side.
- 25 The ass, seeing the messenger of הוהי, pressed herself against the wall and squeezed Balaam's foot against the wall; so he beat her again.
- 26 Once more the messenger of הוהי moved forward and stationed himself on a spot so narrow that there was no room to swerve right or left.
- 27 When the ass now saw the messenger of הוהי, she lay down under Balaam; and Balaam was furious and beat the ass with his stick.
- 28 Then הוהי opened the ass's mouth, and she said to Balaam, "What have I done to you that you have beaten me these three times?"
- 29 Balaam said to the ass, "You have made a mockery of me! If I had a sword with me, I'd kill you."
- וַיָּבֹאוּ אֶל-בִּלְעָם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בָּלַק בֶּן-צִפּוֹר אֶל-נָא תִמְנַע מִהָלֶךְ אֵלַי:
- כִּי-כִבְדָּךְ אֶכְבְּדְּךָ מְאֹד וְכָל אֲשֶׁר-תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְהֶנָּא קִבְּהִילִי אֶת הָעָם הַזֶּה:
- וַיַּעַן בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל-עֲבָדָיו בֶּלֶק אִם-יִתְּנֶנִּי בֶלֶק מֵלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לַעֲבֹד אֶת-פִּי יְהוָה אֱלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְּדוּלָּה:
- וַעֲתָה שְׁבוּ נָא בְּזֶה גַם-אַתֶּם הַלַּיְלָה וְאִדְעָה מִה־יֹּסֵף יְהוָה דְּבָר עִמִּי:
- וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם לַיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם-יִלְקָא לָךְ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוֹם לָךְ אִתָּם וְאֵךְ אֶת-הַדְּבָר אֲשֶׁר-אִדְבָּר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַעֲשֶׂה:
- וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיַּחַבֵּשׁ אֶת-אַתָּנּוֹ וַיֵּלֶךְ עִם-שְׁרָי מוֹאָב:
- וַיִּחְרָאֻף אֱלֹהִים כִּי-הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְּצֵב מִלְּאֹךְ יְהוָה בְּדַרְכּוֹ לִשְׁטֹן לוֹ וְהוּא רֹכֵב עַל-אַתָּנּוֹ וּשְׁנֵי נַעֲרָיו עִמּוֹ:
- וַתֵּרָא הָאֲתָנָה אֶת-מִלְּאֹךְ יְהוָה נֹצֵב בְּדַרְכּוֹ וַתִּרְבֹּץ שְׁלוּפָהּ בִּידּוֹ וַתֵּטֵשׁ הָאֲתָנָה מִן-הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּךְ בִּלְעָם אֶת-הָאֲתָנָה לַהֲטֹתָהּ הַדֶּרֶךְ:
- וַיַּעֲמֹד מִלְּאֹךְ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים גֶּדֶר מִזָּה וּגְדֵר מִזָּה:
- וַתֵּרָא הָאֲתָנָה אֶת-מִלְּאֹךְ יְהוָה וַתִּלְחֹץ אֶל-הַקִּיר וַתִּלְחֹץ אֶת-רַגְלָהּ בִּלְעָם אֶל-הַקִּיר וַיִּסֹּף לַהֲכֹתָהּ:
- וַיּוֹסֶף מִלְּאֹךְ יְהוָה עֹבֹר וַיַּעֲמֹד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אִין-דֶּרֶךְ לִנְטוֹת יָמִין וּשְׁמָאוֹל:
- וַתֵּרָא הָאֲתָנָה אֶת-מִלְּאֹךְ יְהוָה וַתִּרְבֹּץ תַּחַת בִּלְעָם וַיִּחְרָאֻף בִּלְעָם וַיִּכֶּה אֶת-הָאֲתָנָה בְּמַקְלָהּ:
- וַיִּפְתָּח יְהוָה אֶת-פִּי הָאֲתָנָה וַתֹּאמֶר לְבִלְעָם מִה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתֶנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רָגָלִים:
- וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לָאֲתָנָה כִּי הִתְעַלְלָתְ בִּי לוֹ יִשְׁחָרֵב בִּידִי כִי עָתָה הִרְגֵּיתִיךְ:

- 30 ותאמר האתון אל־בלעם הלא אנכי אתנך אשר־רכבת עלי מעודך עד־היום הזה ההסכן הסכנתי לעשות לך כה ואמר לא:
- 31 ויגל יהוה את־עיני בלעם ויֵרֶא את־מלאך יהוה נצב בדרך וחרבו שלפּה בידו ויקד וישתחו לאפיו:
- 32 ויאמר אליו מלאך יהוה על־מה הכית את־אתנך זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשטן כִּי־ירט הדרך לנגדי:
- 33 ותראני האתון ותט לפני זה שלש רגלים אולי נטתה מפני כי עתה גם־אתכה הרגתי ואותה החייתי:
- 34 ויאמר בלעם אל־מלאך יהוה חטאתי כי לא ידעתי כי אתה נצב לקראתי בדרך ועתה אסרע בעיניך אשובה לי:
- 35 ויאמר מלאך יהוה אל־בלעם לך עם־האנשים ואפס את־הדבר אשר־אדבר אליך אתו תדבר ויֵלֶךְ בלעם עם־שרי בלק:
- 36 וישמע בלק כי בא בלעם ויצא לקראתו אל־עיר מואב אשר על־גבול ארנו אשר בקצה הגבול:
- 37 ויאמר בלק אל־בלעם הלא שלח שלחתי אליך לקרא־לך למה לא־הלכת אלי האמנם לא אוכל כבודך:
- 38 ויאמר בלעם אל־בלק הנה־באתי אליך עתה היכל אוכל דבר מאומה הדבר אשר ישים אלהים בפי אתו אדבר:
- 39 ויֵלֶךְ בלעם עם־בלק ויבאו קרית חצות:
- 40 ויזבח בלק בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר אתו:
- 41 ויהי בבקר ויקח בלק את־בלעם ויעלהו במות בעל ויֵרֶא משם קצה העם:
- The ass said to Balaam, "Look, I am the ass that you have been riding all along until this day! Have I been in the habit of doing thus to you?" And he answered, "No."
- Then uncovered Balaam's eyes, and he saw the messenger of the Lord standing in the way, his drawn sword in his hand; thereupon he bowed right down to the ground.*
- The messenger of the Lord said to him, "Why have you beaten your ass these three times? It is I who came out as an adversary, for the errand is obnoxious* to me.
- And when the ass saw me, she shied away because of me those three times. If she had not shied away from me, you are the one I should have killed, while sparing her."
- Balaam said to the messenger of the Lord, "I erred because I did not know that you were standing in my way. If you still disapprove, I will turn back."
- But the messenger of the Lord said to Balaam, "Go with the men.* But you must say nothing except what I tell you." So Balaam went on with Balak's dignitaries.
- When Balak heard that Balaam was coming, he went out to meet him at Ir-moab, which is on the Arnon border, at its farthest point.
- Balak said to Balaam, "When I first sent to invite you, why didn't you come to me? Am I really unable to reward you?"
- But Balaam said to Balak, "And now that I have come to you, have I the power to speak freely? I can utter only the word that God puts into my mouth."
- Balaam went with Balak and they came to Kiriath-huzoth.
- Balak sacrificed oxen and sheep, and had them served to Balaam and the dignitaries with him.
- In the morning Balak took Balaam up to Bamoth-baal. From there he could see a portion of the people.

- וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בָּלָק בְּנֵה־לִי בָּזָה שְׂבָעָה מִזְבְּחֹת וְהָכֵן לִי בָּזָה שְׂבָעָה פָּרִים וְשְׂבָעָה אֵילִים:
- וַיַּעַשׂ בָּלָק כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר בַּלְעָם וַיַּעַל בָּלָק וּבַלְעָם פָּר וְאֵיל בְּמִזְבֵּחַ:
- וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְבָלָק הֲתִיצֵב עַל־עֲלֹתָהּ וְאֵלֶכָּה אוֹלִי יְהוָה יִקְרָה יְהוָה לְקִרְאָתִי וְדִבֶּר מִה־יְרָאֵנִי וְהִנֵּדְתִּי לָךְ וְיִלְךְ שָׁפִי:
- וַיִּקְרַ אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֶת־שְׂבָעַת הַמִּזְבְּחוֹת עֲלֹכְתִּי וְאָעַל פָּר וְאֵיל בְּמִזְבֵּחַ:
- וַיֵּשֶׁם יְהוָה דְּבַר בְּפִי בַלְעָם וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תִדְבֹר:
- וַיָּשׁוּב אֵלָיו וְהִנֵּה נֹצֵב עַל־עֲלֹתָיו הוּא וְכָל־שָׂרָיו מוֹאָב:
- וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר מִן־אַרְם יָנֹחֲנִי בָלָק מֶלֶךְ־מוֹאָב מִהַרְרֵי־קָדִים לָכֹה אֶרְהֶ־לִּי יַעֲקֹב וּלְכֹה זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל:
- מִה אֶקְלֵב לֹא קִבָּה אֵל וּמִה אֶזְעַם לֹא זָעַם יְהוָה:
- כִּי־מֵרָאשׁ צָרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגִּבְעוֹת אֲשׁוּרֵנּוּ הֶרְעַם לְבָדֵד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב:
- מִי מִנֵּה עֹפֵר יַעֲקֹב וּמִסֶּפֶר אֶת־רִבְעֵי יִשְׂרָאֵל תִּמָּת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׁוֹלִים וְתִהְיֶי אַחֲרֵיתִי כִמְהוּ:
- וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם מַה עָשִׂיתָ לִּי לְקַבֹּא אֶבְרִי לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה בִרְכָתְךָ בִּרְךָ:
- וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֲתָ אֲשֶׁר יֵשִׁים יְהוָה בְּפִי אֹתוֹ אֲשַׁמֵּר לְדַבֵּר:
- וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק (לֵךְ) [לְכֹה־] [לֹא אֲתִי אֶל־מְקוֹם אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֶפְסֵי קִצְהוּ תִרְאֶה וְכָלּוּ לֹא תִרְאֶה וּקְבֹנִי־לִי מִשָּׁם:
- וַיִּקְחֵהוּ שָׂדֶה צִפִּים אֶל־רֹאשׁ הַפִּסְגָּה וַיִּבֶן שְׂבָעָה מִזְבְּחוֹת וַיַּעַל פָּר וְאֵיל בְּמִזְבֵּחַ:
- וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק הֲתִיצֵב כֹּה עַל־עֲלֹתְךָ וְאֵנֹכִי אִקְרָה כֹּה:
- 1 Balaam said to Balak, "Build me seven altars here and have seven bulls and seven rams ready here for me."
- 2 Balak did as Balaam directed; and Balak and Balaam offered up a bull and a ram on each altar.
- 3 Then Balaam said to Balak, "Stay here beside your offerings while I am gone. Perhaps הוהי will grant me a manifestation, and whatever is revealed to me I will tell you." And he went off alone.*
- 4 God became manifest to Balaam, who stated, "I have set up the seven altars and offered up a bull and a ram on each altar."
- 5 And הוהי put a word in Balaam's mouth and said, "Return to Balak and speak thus."
- 6 So he returned to him and found him standing beside his offerings, and all the Moabite dignitaries with him.
- 7 He took up his theme, and said:From Aram has Balak brought me,Moab's king from the hills of the East:Come, curse me Jacob,Come, tell Israel's doom!
- 8 How can I damn whom God* has not damned,How doom when הוהי has not doomed?
- 9 As I see them from the mountain tops,Gaze on them from the heights,There is a people that dwells apart,Not reckoned among the nations,
- 10 Who can count the dust* of Jacob,Number* the dust-cloud of Israel?May I die the death of the upright,* May my fate be like theirs!
- 11 Then Balak said to Balaam, "What have you done to me? Here I brought you to damn my enemies, and instead you have blessed them!"
- 12 He replied, "I can only repeat faithfully what הוהי puts in my mouth."
- 13 Then Balak said to him, "Come with me to another place from which you can see them—you will see only a portion of them; you will not see all of them—and damn them for me from there."
- 14 With that, he took him to Sedehzophim,* on the summit of Pisgah. He built seven altars and offered a bull and a ram on each altar.
- 15 And [Balaam] said to Balak, "Stay here beside your offerings, while I seek a manifestation yonder."

- 16 וַיֵּקֶר יְהוָה אֶל־בַּלְעָם וַיִּשְׁם דְּבַר בָּפְיוֹ וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכַה
תְּדַבֵּר:
- 17 וַיָּבֹא אֵלָיו וַהֲנוּ נֹצֵץ עַל־עֵלְתּוֹ וְשָׂרֵי מוֹאָב אִתּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלָק
מִה־דִּבֶּר יְהוָה:
- 18 וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר קוּם בָּלָק וּשְׁמַע הָאֲזִינָה עֲדִי בְנוֹ צִפּוֹר:
- 19 לֹא אִישׁ אֵל וַיִּכָּזֵב וּבֶן־אָדָם וַיִּתְּנָחֵם הֵהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדִבֶּר
וְלֹא יִקְיִמְנָה:
- 20 הִנֵּה בִרְךְ לִקְחֹתִי וּבִרְךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה:
- 21 לֹא־הִבִּיט אָנוּן בִּיעָקֹב וְלֹא־רָאָה עֲמָל בִּישְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהָיו עִמּוֹ
וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ:
- 22 אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעֶפֶת רָאִם לוֹ:
- 23 כִּי לֹא־נִחַשׁ בִּיעָקֹב וְלֹא־קִסָּם בִּישְׂרָאֵל כַּעַת יֹאמֶר לִיעָקֹב
וּלְיִשְׂרָאֵל מִה־פָּעַל אֵל:
- 24 הֲוָעַם כְּלִבְיָא יָקוּם וּכְאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד־יֵאכַל טָרֶף
וְדַם־חַלְלִים יִשְׁתֶּה:
- 25 וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם גִּם־קֹב לֹא תִקְבְּנוּ גִם־בִּרְךְ לֹא תִבְרַכְנוּ:
- 26 וַיַּעַן בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל־בָּלָק הֲלֹא דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כָּל
אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אֲתוֹ אֶעֱשֶׂה:
- 27 וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם לְכֵה־נָּא אֶקְחֶךָ אֶל־מְקוֹם אַחֵר אוֹלִי יִישׁוּ
בְּעִינֵי הָאֱלֹהִים וְקִבְּתוּ לִי מִשָּׁם:
- 28 וַיִּקַּח בָּלָק אֶת־בַּלְעָם רֹאשׁ הַפְּעֹר הַנִּשְׁקָף עַל־פְּנֵי הַיַּשְׁמֹן:
- 29 וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בָּלָק בְּנֵה־לִּי בָּזָה שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וְהָכֵן לִי בָּזָה
שִׁבְעָה פָּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִם:
- 30 וַיַּעַשׂ בָּלָק כְּאֲשֶׁר אָמַר בַּלְעָם וַיַּעַל פָּר וְאֵיל בְּמִזְבֵּחַ:
- 16 became manifest to Balaam and put a word in
his mouth, saying, "Return to Balak and speak
thus."
- 17 He went to him and found him standing beside his
offerings, and the Moabite dignitaries with him.
Balak asked him, "What did יהוה say?"
- 18 And he took up his theme, and said:Up, Balak,
attend,Give ear unto me, son of Zippor!
- 19 God is not human to be capricious,Or mortal to
have a change of heart.Would [God] speak and not
act,Promise and not fulfill?
- 20 My message was to bless:When [God] blesses, I
cannot reverse it.
- 21 No harm is in sight for Jacob,No woe in view for
Israel.Their God יהוה is with them,And their
King's* acclaim in their midst.
- 22 God who freed them from EgyptIs for them like the
horns* of the wild ox.
- 23 Lo, there is no augury in Jacob,No divining in
Israel:* Jacob is told at once,Yea Israel, what
God has planned.*
- 24 Lo, a people that rises like a lioness,* Leaps up
like a lion,* Rests not till it has feasted on
preyAnd drunk the blood of the slain.
- 25 Thereupon Balak said to Balaam, "Don't curse them
and don't bless them!"
- 26 In reply, Balaam said to Balak, "But I told you:
Whatever יהוה says, that I must do."
- 27 Then Balak said to Balaam, "Come now, I will take
you to another place. Perhaps God will deem it
right that you damn them for me there."
- 28 Balak took Balaam to the peak of Peor, which
overlooks the wasteland.*
- 29 Balaam said to Balak, "Build me here seven altars,
and have seven bulls and seven rams ready for me
here."
- 30 Balak did as Balaam said: he offered up a bull and
a ram on each altar.

- וַיֵּרָא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינָי יְהוָה לְבָרֶךְ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הֵלֵךְ
כְּפָעַם־בְּפָעַם לִקְרֹאת נְחֹשִׁים וַיֵּשֶׁת אֶל־הַמִּדְבָּר פָּנָיו:
- וַיֵּשֶׂא בַלְעָם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְתֹהִי עָלָיו
רוּחַ אֱלֹהִים:
- וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בַּלְעָם בְּנוֹ בְּעֹר וּנְאֻם הַגִּבֹּר שְׁתֵּם
הָעֵין:
- נָאִם שְׁמַע אִמְרֵי־אֵל אֲשֶׁר מִחֲזֵה שְׁדֵי יְחִזֶּה נָפֶל וּגְלוּי עֵינָם:
- מִה־טָבוֹ אֹהֲלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל:
- כְּנַחְלִים נִטְּיוּ כְּנָתָה עָלַי נְהָר כְּאֹהֲלִים נָטַע יְהוָה כְּאֶרְזִים
עַל־יָמִים:
- יִזְל־מַיִם מִדְּלִילוֹ וְזֹרְעוּ בְּמַיִם רַבִּים וַיֵּרֶם מֵאֲגַג מֶלְכוֹ
וַתִּנְשֵׂא מַלְכָּתוֹ:
- אֵל מוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֶּת רָאִם לוֹ יֹאכָל גּוֹיִם צִלּוֹ וַעֲצַמְתֵּיהֶם
יִגְרֶם וַחֲצִיו יִמְחֹץ:
- כָּלֶע שֹׁכֵב כְּאַרְיֵי וְכִלְבֵּי־מִי יִקִּימֵנו מִבְּרִכְיָךְ בְּלוֹךְ וְאַרְרִיךְ אֶרְוֹר:
- וַיַּחֲרֹאֶף בָּלָק אֶל־בַּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בַּלְעָם
לִקְבֹּ אֶיֱבִי קִרְאָתֶיךָ וְהִנֵּה בִּרְכָתְךָ בְּלֹךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:
- וַעֲתָה בִּרְחֹלְךָ אֶל־מְקוֹמְךָ אִמְרָתִי כִבֵּד אֶכְבְּדְּךָ וְהִנֵּה מִנְעֶךָ
יְהוָה מִכְּבוֹד:
- וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־בָּלָק הֲלֹא גַם אֶל־מַלְאָכֶיךָ אֲשֶׁר־שְׁלַחְתָּ אֵלַי
הִבְרָתִי לֵאמֹר:
- אִם־יִתְּנֵלִי בָלָק מָלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכֵל לַעֲבֹל אֶת־פִּי יְהוָה
לַעֲשׂוֹת טוֹבָה אֹי רָעָה מִלְּבִי אֲשֶׁר־יִדְבָּר יְהוָה אֹתוֹ אֲדַבֵּר:
- וַעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לָכֵה אֵיעֲצֹךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים:
- וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בַּלְעָם בְּנוֹ בְּעֹר וּנְאֻם הַגִּבֹּר שְׁתֵּם
הָעֵין:
- 1 Now Balaam, seeing that it pleased יהוה to bless Israel, did not, as on previous occasions, go in search of omens, but turned his face toward the wilderness.
- 2 As Balaam looked up and saw Israel encamped tribe by tribe, the spirit of God came upon him.
- 3 Taking up his theme, he said:* Word of Balaam son of Beor,Word of the man* whose eye is true,*
- 4 Word of one who hears God’s speech,Who beholds visions from the Almighty,Prostrate, but with eyes unveiled:
- 5 How fair are your tents, O Jacob,Your dwellings, O Israel!
- 6 Like palm-groves that stretch out,Like gardens beside a river,Like aloes planted by יהוה,Like cedars beside the water;
- 7 Their boughs drip with moisture,Their roots* have abundant water.Their ruler shall rise above Agag,Their sovereignty shall be exalted.
- 8 God who freed them from EgyptIs for them like the horns* of the wild ox.They shall devour enemy nations,Crush their bones,And smash their arrows.
- 9 They crouch, they lie down like a lion,Like a lioness;* who dares rouse them?Blessed are they who bless you,Accursed they who curse you!
- 10 Enraged at Balaam, Balak struck his hands together. “I called you,” Balak said to Balaam, “to damn my enemies, and instead you have blessed them these three times!
- 11 Back with you at once to your own place! I was going to reward you richly, but יהוה has denied you the reward.”
- 12 Balaam replied to Balak, “But I even told the messengers you sent to me,
- 13 ‘Though Balak were to give me his house full of silver and gold, I could not of my own accord do anything good or bad contrary to יהוה’s command. What יהוה says, that I must say.’
- 14 And now, as I go back to my people, let me inform you of what this people will do to your people in days to come.”
- 15 He took up his theme, and said:Word of Balaam son of Beor,Word of the man* whose eye is true,

- 16 נֶאֱמַר שְׁמַע אֶמְרֵי־אֵל וַיֵּדַע דָּעַת עֲלִיּוֹן מִחֻזָּה שְׁדֵי יַחֲזֶה נֶפֶל וַיִּגְלוּ עֵינָיו:
Word of one who hears God's speech, Who obtains knowledge from the Most High, And beholds visions from the Almighty, Prostrate, but with eyes unveiled:
- 17 אֲרָאֵנּוּ וְלֹא עָתָה אֲשׁוּרָנּוּ וְלֹא קָרוֹב דֶּרֶךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב וְקֶם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲלֵן פְּאֵתֵי מוֹאָב וְקִרְקֹר כָּל־בְּנֵי־שֵׁת:
What I see for them is not yet, What I behold will not be soon: A star rises from Jacob, A scepter comes forth from Israel; It smashes the brow of Moab, The foundation of* all children of Seth.
- 18 וְהָיָה אֱדוֹם יְרֵשָׁה וְהָיָה יִשְׂרָאֵל שְׂעִיר אִיבָיו וְיִשְׂרָאֵל עֹשֶׂה תְּהִלָּה:
Edom becomes a possession, Yea, Seir a possession of its enemies; But Israel is triumphant.
- 19 וַיֵּרֶד מִיַּעֲקֹב וְהֶאֱבִיד שְׂרִיד מְעִיר:
A victor issues from Jacob To wipe out what is left of Ir.
- 20 וַיֵּרָא אֶת־עַמְלֵק וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֹאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק וְאַחֲרֵיתוֹ עַד־יִאָּבֵד:
He saw Amalek and, taking up his theme, he said: A leading nation is Amalek; But its fate is to perish forever.
- 21 וַיֵּרָא אֶת־הַקֵּינִי וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשֵׁים בְּסֻלַּע קִנְיָ:
He saw the Kenites and, taking up his theme, he said: Though your abode be secure, And your nest be set among cliffs,
- 22 כִּי אִם־יִהְיֶה לְבָעֹר קִין עַד־מָה אֲשׁוּר תִּשְׁבֶּךָ:
Yet shall Kain* be consumed, When Asshur takes you captive.
- 23 וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֹי מִי יַחֲיֶה מִשְׁמֹנוֹ אֵל:
He took up his theme and said: Alas, who can survive except God has willed it!
- 24 וְצִיִּים מִיָּד כְּתִים וְעֵנּוּ אֲשׁוּר וְעִנּוּ־עֶבֶר וְגַם־הוּא עַד־יִאָּבֵד:
Ships come from the quarter of Kittim; They subject Asshur, subject Eber. They, too, shall perish forever.
- 25 וַיָּקָם בַּלָּעַם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְמִקְמוֹ וְגַם־בָּלַק הָלַךְ לְדַרְכּוֹ:
Then Balaam set out on his journey back home; and Balak also went his way.

25

- 1 וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשִׁטִּים וַיַּחֲלֵה הָעָם לְזִנוּת אֶל־בָּנוֹת מוֹאָב:
While Israel was staying at Shittim, the menfolk* profaned themselves by whoring* with the Moabite women,
- 2 וַתִּקְרְאוּ לָעָם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכֵל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן:
who invited the menfolk to the sacrifices for their god. The menfolk partook of them and worshiped that god.
- 3 וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבָעַל פְּעֹר וַיַּחֲרִיף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל:
Thus Israel attached itself to Baal-peor, and הוהי was incensed with Israel.
- 4 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח אֶת־כָּל־רֹאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה הַשֹּׂטָן וַיִּשָּׁב חֲרוֹן אַף־יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל:
הוהי said to Moses, "Take all the ringleaders* and have them publicly* impaled before הוהי, so that הוהי's wrath may turn away from Israel."
- 5 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־שַׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ אִישׁ אֶנְשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבָעַל פְּעֹר:
So Moses said to Israel's officials, "Each of you slay those of his men* who attached themselves to Baal-peor."

- והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל־אחיו את־המדינית לעיני
משה ולעיני כל־עדת בני־ישראל והמה בכים פתח אהל מועד:
- 6 Just then a certain Israelite man* came and brought a Midianite woman over to his companions, in the sight of Moses and of the whole Israelite community who were weeping at the entrance of the Tent of Meeting.
- וירא פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו:
- 7 When Phinehas, son of Eleazar son of Aaron the priest, saw this, he left the assembly and, taking a spear in his hand,
- ויבא אחר איש־ישראל אליהקבה וידקור את־שניהם את איש
ישראל ואת־האשה אליקבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל:
- 8 he followed the Israelite man into the chamber and stabbed both of them, the Israelite man and the woman, through the belly. Then the plague against the Israelites was checked.
- ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף:
- 9 Those who died of the plague numbered twenty-four thousand.